

'Ik ben' – De verbinding

(Bij Joh. 14, 1-12, 5^e zondag van Pasen (A), 10 mei 2020)

Ik mis het wel, die zondagse kerkdiensten. Ik mis de ontmoeting met elkaar, de verheugde glimlach als wij elkaar zien, de knik met het hoofd, het voelen van wat ons verbindt: ons geloof. Vanuit een intens verlangen naar Hem - is dat zo? - gaan wij zoeken naar onze verbondenheid met God. En bij de koffie na de viering hangt de band met Hem nog voelbaar in de lucht. Dat maakt dat samen koffiedrinken op dat moment heel bijzonder.

Volgens kerkelijk rooster is deze zondag een van de 'ik ben' zondagen. 'Ik ben de deur, ik ben de goede herder,' hoorden we vorige week. 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven' lezen we nu in het evangelie. Ja, je kunt dat in deze coronatijd thuis alleen lezen, en voelen dat het tegen jou persoonlijk gezegd wordt. Hij verbindt: de ene kamer met de andere, de ene plaats of plek, met de andere, de ene schaapsstal met de andere. Hij verbindt..... En jij wordt uitgenodigd de verbinding met hem aan te gaan. En het overstijgt jou als individu, als jij je samen met anderen aangesproken voelt, en samen die verbinding aan gaat. Wat kan er dan door ons niet voor moois tot stand gebracht worden..

We hebben met z'n allen de afgelopen tijd iets ongelooflijks - verkeerde woord - gepresteerd. Snel en daadkrachtig hebben we in onze parochies veel tot stand gebracht: 'kerk open' initiatieven, nu vieringen voorlopig niet meer kunnen, en we hebben wegen gevonden om het onderlinge contact te behouden en ja, zelfs intensiever, dieper gaand te maken. En al werden bij het vinden van de weg natuurlijk fouten gemaakt, - de discussie gaat altijd over communicatie - : petje af. We hebben als geloofsgemeenschap de afgelopen tijd heel veel gehad aan mensen die zich nog meer dan anders voor de gemeenschap inspanden. Op federatieniveau bewees de MMM hoe goed het is zo'n Nieuwsbrief te hebben en de live stream uit de Bavo lijkt een vondst, al zal die nog wel worden verbeterd..

Zo ging het ook in onze grote Nederlandse samenleving. Er werden ontzettend veel maatregelen getroffen om het publieke leven en de economie te laten draaien. Maar er veranderde tot stomme verbazing van velen, veel meer, niet gepland. Hebt u het ook gemerkt? Als in een bliksemschicht werd een bezielde weefsel zichtbaar van bekommernis om elkaar, van voor elkaar klaar staan, de ander belangrijk vinden.

Al jaren leek het alsof het om ieder voor zich ging, in een wereld waarin alles om succes leek te draaien en dus het beste voor ons zelf opeisend, aan anderen weinig boodschap hebbend. De crisis bracht een soort onderdompeling, een doop, die een nieuwe identiteit gaf. De oude identiteit werd weggevaagd. Onder onze zo genoemde geïndividualiseerde samenleving zat nog iets anders blijkbaar, een onzichtbaar geworden bodem, die bleek te bestaan uit het geven van aandacht aan ieders persoon en zorg voor elkaar. Whauwh.... Voor de toekomst staan we nu op een kruising. Komt er een ontwikkeling die zoveel mogelijk gaat herstellen van vroeger? De oude patronen van individualisme, consumeren en rendementsdenken? Of gaan we van de crisis leren dat verbinding een bron van kracht is en dat solidariteit de wereld zal verbeteren?

Verbinding was ook het centrale woord op onze recente nationale feestdagen. De koning was op zijn verjaardag net zo geïsoleerd thuis als alle andere Nederlanders. Maar we mochten met een paar miljoen Nederlanders bij hem in zijn huis kijken En bij Dodenherdenking stond hij alleen op de Dam op het spreekgestoelte. Indrukwekkend en ontroerend. Het deed mij denken aan paus Franciscus die een paar weken daarvoor op een leeg Sint Pietersplein ook zo'n indruk maakte. Juist in dat alleen zijn was de koning verbindend, kon hij uitleggen waarom hij daar alleen stond en zorgde hij voor troost en bemoediging. Dodenherdenking en Bevrijdingsdag monumenten van verbinding, ook zonder arm op je schouder, of een hand die je vasthoudt. Als het moet houden wij elkaar toch wel vast.

Jezus wijst in zijn 'ik ben' woorden, verbindend naar boven, zijn Vader God, naar wie hij de mensen brengen wil en met zijn andere hand en wijsvinger naar de mensen die hij wil verbinden met elkaar. Daarom kan Jezus iemand zijn die ons helpt de goede keuzes in ons leven te maken. Voor onze persoonlijke life style en voor de richting waarin onze maatschappij zich gaat ontwikkelen. Tegelijk kan zijn kompas ons ervoor behoeden om niet naïef achter elke modegril aan te gaan. Christen zijn onderscheidt zich soms door een tegengeluid te laten horen, non-conformist te zijn.

Is het gek dat ik nog iets anders voel? Als ik het beeld voor mij zie van Jezus die met een hand naar boven wijst en met de wijsvinger van zijn andere hand naar mij, naar ons, dan lijkt het mij, dat hij mij er op wijst dat wij kind van God zijn, dat ik kind van God ben. En is dat dan niet het allerbelangrijkste? Het zal mij, het zal ons helpen op onze levenswandel. Het komt goed. Hij geeft de richting aan.

Ad Besems

PS. Als ik met mijn vingertje wijs - en ik schijn dat nogal eens te doen - dan betekent dat niets. Niets van aantrekken. Ik bedoel er niets mee.